

## Arrest

nr. 325 773 van 25 april 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KÖSE  
André Dumontlaan 210  
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“Verzoekende partij, die verklaart van Eritrea afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 4 december 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 3 januari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, document Hellenic Republic). Tevens verklaart zij in Griekenland op 21 februari 2024 een verblijfstitel en een reispaspoort te hebben gekregen maar dat deze werden gestolen in België (NPO, p.7).*

2. Verzoekende partij haalt in het verzoekschrift aan dat zij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud nooit ontvangen heeft. Te dezen stelt de Raad vooreerst op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat het CGVS verzoekende partij de gevraagde kopie aangetekend heeft verstuurd op 21 oktober 2024 (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie'). Verzoekende partij formuleerde hierover geen opmerkingen aan het CGVS, zodat zij overeenkomstig artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bijgevolg wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

3. Voorts voert verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd. De Raad wijst erop dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld nu zij niet aantoont te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten internationale bescherming toe te kennen louter omdat de verzoeken om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werden afgehandeld.

4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

*In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.*

*6. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.*

*Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In het verzoekschrift stelt verzoekende partij dat zij zou kampen met medische en psychologische problemen waarvoor zij pijnstillers in grote hoeveelheden zou gebruiken in plaats van professionele hulp te zoeken doch legt zij geen enkel document neer dat deze bewering kan ondersteunen. Evenmin wordt haar betoog dat zij in Griekenland te maken had met depressie en verslaving gestaafd met stukken. Uit bovenstaande elementen kan niet blijken dat zij kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.*

*Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.*

*7. Verzoekende partij is een zevenendertig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 31 januari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat zij naar aanleiding hiervan een verblijfsvergunning heeft ontvangen geldig tot 30 januari 2027 (administratief dossier, map 7, landeninformatie, document Hellenic Republic). In haar verklaringen bevestigt verzoekende partij een Griekse verblijfstitel en een reispaspoort te hebben gekregen maar beweert dat deze werden gestolen in België (NPO, p. 7). De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing echter terecht dat haar verklaring dat ze haar Griekse documenten verloren zijn geraakt of gestolen werden niet kan overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kunnen juiste, coherente en correcte verklaringen worden verwacht over de kernelementen van haar vluchtrelaas en haar identiteit. Alleen door hierover eerlijk te zijn kunnen de asielinstanties een correct beeld krijgen van een verzoeker om internationale bescherming en zijn nood aan internationale bescherming en hierover vervolgens een correct besluit nemen. Daar de commissaris-generaal duidelijk en terecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het verlies van haar Griekse documenten, kan in navolging van de commissaris-generaal worden besloten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze haar Griekse verblijfsdocumenten effectief heeft verloren. Wat er ook van zij, uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoekende partij erkend werd als vluchteling en dat zij ook documenten heeft gekregen die op heden nog steeds geldig zijn (zie Grieks dossier in het administratief dossier, map 7, landeninformatie en NPO, p. 7). Uit de algemene landeninformatie blijkt verder niet, noch maakt de verzoekende partij dit aannemelijk dat ze geen duplicaat van haar verblijfsvergunning zou kunnen bekomen in Griekenland.*

*8. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Verzoekende partij ontving in Griekenland op 31 januari 2024 de vluchtelingenstatus en op dezelfde dag kreeg zij haar Griekse verblijfstitel geldig tot 30 januari 2027, evenals het Grieks reispaspoort geldig tot 14 februari 2029. Reeds op 3 maart 2024 kwam zij aan in België en op 6 maart 2024 diende zij een verzoek om internationale bescherming in. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het*

aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt dat zij altijd van plan was om naar België te komen om asiel aan te vragen (NPO, p. 12). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Uit haar verklaringen blijkt nergens dat verzoekende partij pogingen heeft ondernomen om huisvesting te vinden, zij sliep op straat en besloot al gauw om te vertrekken (NPO, p. 10). Evenmin heeft zij pogingen ondernomen om werk te zoeken toen zij in Athene was (NPO, p. 10). Verzoekende partij ondernam geen andere pogingen om dit verder na te gaan bij officiële overheidsinstanties of hulporganisaties. Zij zette geen stappen om haar AFM, fiscaal nummer, aan te vragen. Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij op eigen houtje van Mytilene naar Athene reisde (NPO, p. 6), dat zij viavia een contactpersoon vond die haar opving de eerste dagen in Athene (NPO, p. 9) en dat zij zelf haar ticket naar Brussel regelde (NPO, p. 11). Zij vertoont aldus voldoende zelfredzaamheid. Zij maakt met bovenstaande niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. In het verzoekschrift voert verzoekende partij geen dienstig verweer tegen de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Door louter te stellen dat de verwerende partij zich baseert op loze beweringen zonder deze evenwel concreet te weerleggen, slaagt zij er niet in om de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht komt. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonde dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. Betreffende het betoog van verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij het slachtoffer werd van racisme en criminaliteit in Griekenland, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten zeerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Daarenboven staat verzoekende partij niet dat zij het slachtoffer was van racisme, criminaliteit en geweld. Zij beperkt zich tot loutere beweringen die zij niet staat met enige begin van bewijs. Ook brengt zij geen bewijzen bij dat zij naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen enige stappen heeft ondernomen om de bescherming van de Griekse autoriteiten in te roepen.

10. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift verwijst naar internationale rechtspraak en rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

11. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

*“VzP stelt dat haar persoonlijke situatie in Griekenland niet voldoende mee in overweging is genomen. Er is de vraag of haar verblijfsvergunning nog geldig is want vervangen of vernieuwen van verblijfsdocumenten vergt tijd, dit in tegenstelling tot wat het CGVS hieromtrent beweert. Ze dient zich aan te melden bij het centrum waar haar document eertijds werd bezorgd, daarna naar de politie, dit alles neemt al gauw 6 maanden in beslag waardoor een risico op verregaande deprivatie dreigt. Ze volhardt in de middelen van haar verzoekschrift.”*

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. Haar betoog tijdens de terechtzitting waar ze de vraag stelt of haar verblijfsvergunning nog steeds geldig is omdat het vernieuwen of vervangen ervan enige tijd in beslag kan nemen, is niet dienstig daar in de hierboven geciteerde beschikking werd vastgesteld dat de Griekse verblijfsvergunning van de verzoekende partij geldig is tot en met 30 januari 2027 en haar Grieks reisdocument tot 14 februari 2029. Een vernieuwing van haar Griekse verblijfsdocumenten is dus nog niet nodig. Ook werd in deze beschikking gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar Griekse documenten in België werden gestolen. De verzoekende partij beperkt zich overigens tot loutere en ongestaafde beweringen; zo legt zij geen attest van verlies voor. Er kan dus vanuit worden gegaan dat ze nog steeds over een Griekse documenten beschikt waardoor ze deze niet hoeft te vervangen.

5.2. Door verder te volharden in de middelen van haar verzoekschrift kan ze geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond. In deze beschikking werd immers vastgesteld dat de verzoekende partij geen intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen daar ze (i) slechts één maand als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland heeft verbleven, (ii) altijd van plan was om in België asiel aan te vragen, (iii) geen poging heeft gedaan om huisvesting en werk te zoeken in Griekenland en (iv) ze over voldoende zelfredzaamheid beschikt.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 11 februari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS